

Jelena Radovanović

LUDA CANA

džaba joj krvave petlove kreste
u avliju bacasmo
mrtvu mačku pod prag zakopasmo
džaba pseća creva na tarabu kačismo
i suvim joj govnama vrata gađasmo
što se nije udala
što je šepavo kopile rodila
što ga je sama čuvala
što je devojče sve na nju ličilo
što ga je vazda u školu pratila
što ga kad poginu u baštu saranila
džaba eno
svi krišom od celog sela
po meleme i trave još kod nje idemo
za naše žive rane
za bolesna srca
za naše trule kosti
sve džaba –
Cana suva kao orah
pod sijalicom
još crne čarape štrika
i gavranima na prozoru proju drobi
šeboj u bašti buja
sve nas Cana pokopa
ni na grob da nam pljune neće

NE MOGU NAPOLJE OVAKVA

Proviri samo –
grad kuva čorbu od mekušaca i ljuskara
velike lignje su krenule u šetnju
dvonožni vukovi su napunili ulice
u debelu kožu strah svoj uvili
kožu u krzno zaodenuli
smeše se jedni drugima

Ne mogu napolje ovakva
vidi kakvi su mi zubi
pokidaću nekom ždrelo
gde ću sa ovalikim kandžama
masku nekom slučajno da pocepam
kuda ću sa ovim očima
kog pogledam u stub soli
odmah da se premetne
vidi koliko mi je narastao jezik
hijenu neku na pločniku da sapletem
vidi kako bazdim na otrov
pašće paščad mrtva čim me onjuše
vidi kakav mi krik viri napolje
stakla na neboderima da prsnu

Gde ću ovako gola i bosa
ovako lomljiva
kroz mrtve gradove da trčim
vidiš da mi srce kroz prste kaplje
ne mogu ne mogu
napolje ovakva

RUPA

ustanem
ustane i rupa
doručkujem
hoće i rupa
napunim je hranom
zatrpavam je poslovima do večeri
zapušujem je šetnjama i umorom
novim cipelama i krpama
bacam joj sve ljude koje sretnem
sipam u nju reči lopatom
ona zeva
ubacujem joj knjige filozofe pozorišta
ona se čačka od dosade
širi samu sebe
sipam joj sećanja
onaj bol
onu sreću
kaže još je gladna

otputujemo rupa i ja
punim je morima i ostrvima
suncem na vrhu katedrala
gradovima među narandžama
ona i dalje zjapi
ugasim svetlo
legnem
legne i rupa
upadnem u nju
pitam je: šta hoćeš?
ha-ha smeje se rupa:
zar ti stvarno misliš da ja
imam dno

EMIGRANTI

Razbismo se kao talas o sprud.
Leto ode. Kiša poče.
Potrčasmo iz vode.
Neko viknu – suncobrani da se ne smoče...
Osta pena na pesku, nastala namah stud.
Svi pođoše svud.
Navukosmo žaluzine, izađosmo iz mračnih soba.
Koferi škripnuše kao iz praznog groba.
Krenu avion, nebo se smrači sve.
Stare noge se vukoše da nas stignu.
Onaj rez žignu.
Rasejasmo se opet kao so.

METROPOLIS

Izašla je stara ljuštura iz stana
i rekla mahuni na stepeništu
dobar dan kako ste
mahuna je odgovorila evo kako mora
prošla je pored njih i
jedna važna čaura iz iste zgrade
ne rekavši ništa
onda su sve zajedno čekale autobus
pored njih je prošla sasušena rupa
vraćajući se sa pijace kao i svaki dan
niko je nije ni primetio
autobus je došao prepun praznine
u njemu su ćuteći visili ambisi na šipkama
mlade šupljine su se kikotaile
lutke od slame su izlazile na posao
izborane pukotine su zurile kroz prozor
dok sve ih je gladno ždrao
vražji kazan grada

STRANO TELO

bežala sam iz obdaništa
od kuvane boranije sa koncima
debilnih pesmica
korpica za osmi mart
i novogodišnjih kapa od kartona
bežala sam iz dnevne sobe od svih vas
u čoše ispod kreveta
bežala sam od roditelja kod prababe
iz grada u selo
bežala sam sa sletskih vežbi
bežala sam od drugarica kad dođe na red lastiš
emaesesa pipi duga čarapa
kad krene balerina rokoko diže noge visoko
kad krenu varjačkinje barjačkinje koga ćete sad
kad krenu žmurke bežala sam i tražili su me danima
niko nije umeo da se sakrije kao ja
bežala sam od spomenara i simpatija
iz škole sam pobegla kad je umro Tito
obuzeo me užas od buketa crnih lala u holu
bežala sam sa dečjih rođendana kad počnu fote –
ljubite se čik vi u mračnom ve-ceu sa onim ko vam je gadan
bežala sam od zoo-vrtova celog života
bežala sam sa časova marksizma
pobegla sam od rasklapanja puške na štopericu
na času odbrane
sa časa istorije je profesorka pobegla od mene
bežala sam sa žurki na kojima su svi bili kul
na ekskurziji u Grčkoj sam pobegla iz autobusa
bežala sam sa predavanja o kreativnom pisanju
bežala sam od bombi
pobegla sam iz jednog kreveta
pre nego što je svanulo
pobegla sam sa svog venčanja
od sudbonosnog da
u sudbonosno ne
bežala sam iz svoje zemlje u tuđe
pa iz tuđih opet u svoju
od stranaca među Srbe
od Srba u mišju rupu
bežala sam iz socijalizma u kapitalizam

pa iz kapitalizma nazad u kanibalizam
bežala sam od Balkana
ali on nije pobegao iz mene
bežala sam iz brakova
bežala sam sa posla
bežala sam po globusu
od hronične čežnje
bežala sam od stvarnosti u knjige
bežala sam od knjiga u snove
bežala sam od snova u nesanicu
bežala sam bežala
i sad konačno evo
za repom svojim jurcam